

ה"ת 3773/08/14 - שרית פקטור נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ה"ת 3773-08-14 פקטור ביטון נ' מדינת ישראל
כב' הש' י. גולדברג

המבקשת	שרית פקטור
ע"י ב"כ עוה"ד אסף טל	
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

באמצעות משרד התחבורה - לשכת התביעות

החלטה

בפני בקשה להחזרת תפוס, 6 זוגות אופניים חשמליים, התפוסים בידי המשיבה מתאריך 31.03.14, [להלן: "התפוסים"] לפי סעיף 30 לחוק הפיקוח על מצרכים ושירותים, התשי"ח-1957, [להלן: "חוק הפיקוח"].

המבקשת הינה הבעלים של בית עסק הידוע בשם "ברלין אופניים חשמליים" ברחוב מנחם בגין 29 בתל אביב, המשמש כבית מסחר לממכר אופניים חשמליים.

בתאריך 31.03.14 הוחזרו על ידי נציגי המשיבה 6 זוגות אופניים חשמליים כאמור, אשר נתפסו בחנות במהלך פשיטה שערך משרד התחבורה במסגרת מבצע ("ביעור חמץ") של המשיבה שנועד לאכוף את הוראות החוק בתחום ממכר אופניים חשמליים.

בתאריך 08.06.14 הוגש כנגד המבקשת כתב אישום בבית משפט זה, בעבירות לכאורה של: **אי קיום חובת רישיון למכירת רכב חדש**, בניגוד לסעיפים 2(א) ו-3(ג) לצו הפיקוח על מצרכים ושירותים וסעיפים 39(ב1)א, 39א ו-39ב לחוק הפיקוח על מצרכים ושירותים; **ואי קיום חובת בדיקת רישיון רכב** בניגוד לתקנה 282(א) לתקנות התעבורה, וסעיפים 62(1) ו-68 לפקודת התעבורה.

ביום 13.08.14 הוגשה בקשה זו (לראשונה), וביום 18.08.14 (בתוך פגרת ביהמ"ש) התקיים דיון בפני בבקשה, אליו התייצבו הצדדים. לאחר שהאזנתי בהרחבה לטיעוני ב"כ המבקש ולאור תגובת ב"כ המשיבה בדיון, הערתי לצדדים כי טוב תעשה המבקשת באם תפנה למסלול של "ועדת הכופר" במשרד התחבורה ובמסגרת פנייה זו תישקל גם בקשתה להחזרת התפוסים.

הבקשה נמחקה באותו מעמד בהסכמת הצדדים, כאשר ב"כ המבקש ביקש לשמור על זכותו לפנות שוב ולחדש את בקשתו, ולהמשיך את הדיון שהוחל בו. המשיבה נתנה הסכמתה לכך בדיון. יש להוסיף כי התיק העיקרי נדחה מאז שוב, לבקשת המבקשת, לשם טיפול בפניה לוועדת הכופר, וכי התיק העיקרי הועבר לשמיעה בפני כב' הש' אריה זרזבסקי מבימ"ש זה, והמשכו קבוע כעת להקראה נוספת בפניו ליום 20.04.15.

המבקשת פונה כעת ומבקשת לחדש את בקשתה להחזרת התפוסים, בנימוקים זהים לבקשה המקורית, תוך שבא כוחה מציין בפני כי המבקשת פנתה לוועדת הכופר במשרד התחבורה, אשר בשלב זה לדבריו מתנה את הדיון בוועדת הכופר בהסכמת המבקשת לגריטה של התפוסים. המבקשת מתנגדת לגריטה של האופניים, ומבקשת לקבלם חזרה.

התקיים דיון בבקשה, שנדחה מסיבות שונות התלויות בשני הצדדים על פני מספר ישיבות, כאשר לביהמ"ש אף הובא בהוראתי אחד מזוגות האופניים התפוסים לצורך הדגמה וכן התייצב המהנדס מר אנואר באשיר, כעד מומחה מטעם המשיבה, אשר תאר את הליקויים הטכניים והחוקיים שמצא באופניים, וכן מסר חוו"ד כתובה, לאחר שבחן את התפוסים.

טענות המבקשת:

המבקשת טוענת כי אין הצדקה להחרמת האופניים בידי המשיבה וזאת מאחר והתפיסה נעשתה בחוסר סמכות, מהטעמים העיקריים הבאים:

1. לא בוצעה כל עבירה על ידי המבקשת ביחס למכירת האופניים התפוסים.
2. האופניים יובאו כחוק, והמבקשת פעלה כחוק כאשר רכשה את האופניים מיבואנים מורשים המחזיקים בהיתרי יבוא מתאימים.
3. בחלוף הזמן, כחצי שנה מאז נתפסו האופניים, גם אם המשיבה מכריזה כי היא רואה צורך בהמשך החזקת האופניים כראייה שתוצג בבוא היום בבית המשפט, הרי שיש חובה לבדוק אפשרויות אחרות ל"חלופת תפיסה" כדי לצמצם את הפגיעה הכלכלית במבקשת ובעסקה.
4. ההחרמה נועדת על פי דין אך ורק כדי לאפשר חילוט הרכב בעתיד. מאחר ולשיטתה אין ראיות לביצוע עבירה, אפשרות זו של חילוט הרכב לאחר הרשעה בדיון, קלושה.

לגבי המשך התפיסה בידי המשיבה, טוען ב"כ המבקשת כי:

5. התפיסה והמשך ההחזקה פוגעים בקניינה, ונגרם לה נזק כלכלי מיותר עקב ההחרמה.
6. מדובר בפגיעה בלתי מידתית בקניינה ולא נבדקו כלל אפשרויות ל"חלופות תפיסה" שיפחיתו את הפגיעה בקניינה.

טענות המשיבה:

המשיבה מתנגדת להחזרת התפוסים וזאת מ-5 טעמים עיקריים:

1. לשיטתה יש בידה להצביע על "יסוד סביר להניח", כנדרש על פי סעיף 30(2) לחוק הפיקוח, כי בוצעו בתפוסים עבירות לפי חוק הפיקוח, פקודת התעבורה והתקנות מכוחה, כמפורט בעובדות כתב האישום שהוגש בתת"ח 896-06-14 הנ"ל.
2. האופניים התפוסים צריכים לשמש כראייה במשפט המתנהל.
3. בהקשר זה יש להעיר כי המבקשת לא הודתה בכתב האישום עד לשלב זה, ומטיעוניה בפני יכולתי אף להבין כי למעשה המבקשת אינה מודה בעבירות ועל אף בקשתה למצות פניה לוועדת הכופר, קיימת הסתברות בלתי מבוטלת כי ישמעו ראיות בתיק.
4. האופניים החשמליים אינם עומדים בדרישות התקינה והבטיחות, על פי בדיקת מהנדסי המשיבה וכן על פי בדיקת מכון התקנים הישראלי.
5. מדובר בכלי מסוכן, שאינו עומד בתנאי החוק, השימוש בו מסוכן והחזרתו למבקש מסכנת את ציבור המשתמשים בדרך.
6. לא ניתן להשיב את התפוסים למבקשת מאחר והמבקשת עדין אינה מחזיקה ברישיון כדין למכירת אופניים חשמליים, ואף אסור לה להחזיק בהם.

המסגרת הנורמטיבית:

האופניים החשמליים התפוסים, נתפסו כאמור על פי סעיף 30 לחוק הפיקוח על מצרכים ושירותים, התשי"ח-1957 ("חוק הפיקוח") וצווי הפיקוח שהוצאו מכוחו. להלן לשון סעיף 30 לחוק הפיקוח:

חיפוש

30. (א) מי שהוסמך לכך בכתב על ידי שר, רשאי, אם הוא משוכנע שהדבר דרוש

כדי להבטיח את ביצועו של חוק זה או למנוע עבירה על הוראותיו-

(1) להיכנס לכל מקום ולערך בו חיפוש; אולם אין להיכנס למקום המשמש

למגורים בלבד אלא על פי צו חיפוש מאת בית משפט מוסמך והוראות

הסעיפים 19-23 לפקודת הפרוצידורה הפלילית (מאסר וחיפושים) יחולו

בשינויים המחוייבים על חיפוש לפי פסקה זו;

(2) לתפוס דבר שיש לו יסוד סביר להניח שנעברה בו עבירה לפי חוק זה, או

שעשוי לשמש ראיה במשפט על עבירה כאמור.

עמוד 3

(ב) דבר שנתפס לפי סעיף קטן (א), מותר להחזיק בו עד שבית משפט שלפניו הוגשה תביעה פלילית על עבירה שנעברה ביחס לאותו דבר, יחליט מה ייעשה בו; לא הוגשה תביעה כאמור תוך תשעים יום מיום התפיסה - יוחזר הדבר; נתעורר ספק למי להחזירו - יכריע בית משפט השלום שבתחום שיפוטו נתפס הדבר על פי בקשת אדם התובע טובת הנאה בו, או על פי בקשת השר. [ההדגשה אינה במקור].

סמכות התפיסה כמצוין בסעיף 30(א)(2) לחוק הפיקוח, היא בהתקיים אחד מבין 2 תנאים חלופיים: "יסוד סביר להניח שנעברה בו עבירה" - או שהתפוס - "עשוי לשמש ראיה במשפט על עבירה כאמור".

דין:

כאמור לאור טענות הצדדים בקשתי כי יובא בפני אל אולם ביהמ"ש זוג אופניים אחד על מנת שאוכל לבדוק ולהתרשם, ראשית האם נעברו עבירות לכאורה בקשר עם האופניים החשמליים, שנית האם האופניים נדרשים כראייה פיזית במשפט ושלישית, האם לא ניתן להסתפק בשלב זה, לאחר שהוגש כתב אישום ולאחר שהתפוסים מוחזקים כחצי שנה בידי המשיבה, בחלופה אחרת במקום התפיסה, כגון צילום האופניים כראייה, פירוק מכלולים אסורים כמו המצערת הידנית המנוע או הסוללות ובחזרת התפוסים למבקשת בצורה זו.

סעיפים 2(א) ו- 2(ג) לצו הפיקוח על מצרכים ושירותים (יבוא רכב ומתן שירותים לרכב), תשל"ט - 1978, קובעים איסור מכירת רכב חדש ללא "רישיון מהרשות המוסמכת". הרשות נקבעה בצו והיא משרד התחבורה. (המונחים פורשו בצו).

אין מחלוקת כי אין בידי המבקשת להציג רישיון (היתר) מתאים של הרשות, למכירת רכב חדש.

המבקשת טענה כי היא אינה עוסקת ביבוא האופניים, אלא היא רוכשת אופניים חשמליים ממספר יבואנים מורשים ומוכרים בארץ, אשר מייבאים ומוכרים אופניים לשוק כולו. ב"כ המבקש הציג צילומים של אישורים מטעם מכון התקנים הישראלי שניתנו ליבואני האופניים וכוללים אישור מכון התקנים לגבי התאמת האופניים המיובאים על ידם לדרישות התקן האירופאי ותקני הבטיחות הנדרשים. אישור זה נדרש בכדי להתיר את יבוא האופניים והכנסתם ארצה דרך רשויות המכס.

יש להבהיר כי האישורים שהוצגו מתייחסים לאופניים מהדגם שנתפס ולא לזוגות שנתפסו בכף.

ב"כ המבקשת ביקש לטעון על סמך אישורי מכון התקנים (שצורפו לבקשה) כי האופניים נכנסו לארץ כחוק, הם בטיחותיים ונרכשו ע"י המבקשת כדין ובתום לב. לשיטתו כתב האישום אף אינו מגלה עקב כך כל עבירה.

לאחר ששקלתי את טענות הצדדים ולאחר שעיינתי במסמכים המפורטים, ומאחר ואין מחלוקת כי אין בידי המבקשת להציג רישיון של הרשות, למועד הרלוונטי, המתיר לה לעסוק במכירת האופניים החשמליים שנתפסו, אני קובע כי בשלב

זה קיימות ראיות לכאורה כנגד המבקשת לעבירה המיוחסת לה בכתב האישום, בכך שעסקה במכירה ללא רישיון של האופניים התפוסים, ובכך לא קיימה את חובתה בחוק להחזיק רישיון מאת הרשות למכירת רכב חדש.

בהתאם לשאר הוראות החיקוק המפורטות בכתב האישום ובהעדר ראייה מפריכה מצד המבקשת אני מוצא אף כי קיים יסוד סביר להניח כי בוצעו ע"י המבקשת עבירות נוספות, כמוחס לה בעובדות כתב האישום, של אי קיום חובת בדיקה וחובת רישום של הרכב (האופניים התפוסים).

ב"כ המשיבה הציג בביהמ"ש חוו"ד מומחה של המהנדס מר אנואר בשיר, מהנדס תקינה בכיר ממשרד התחבורה, אשר בדק בעין 4 זוגות אופניים מתוך 6 הזוגות שנתפסו, ומצא כי האופניים שבדק לא עומדים בדרישות החוק והתקן, חסרים סימני זיהוי של היבואן, ארץ היצור, שנת היצור ונתונים טכניים נוספים אשר צריכים להופיע בהם בין במדבקה ובין בהטבעה אחרת על גבי שלדת האופנים וכן על גבי הסוללה, כל זאת בהתאם לדרישות התקן.

בדיון ביום 16.02.15 בעת שהובא זוג אופניים אחד בפני, הצביע בפני המהנדס בפרוט והראה בביהמ"ש את החריגות והפגמים שנמצאו, תוך שהביא גם מדבקות תקניות אחרות לשם ההשוואה.

[חוו"ד, צילומים והמדבקות הנ"ל הוגשו וסומנו בתיק ביהמ"ש].

יכולתי להתרשם כי אכן על גבי האופניים לא נמצאים מדבקות זיהוי בהתאם לתקן ולא מוטבעים בשלדה או על גבי הסוללות, הפרטים הנדרשים להופיע כקבוע בחוק.

מטעם המשיבה צורפה בנוסף חוו"ד של המהנדס סעד עומרי, אשר קיבל את התפוסים ביום התפיסה, ותיעד את החריגות לגבי התקינה בכל שש זוגות האופניים. [חוו"ד מלווה בצילומים].

זאת ועוד, הוגשה תרשומת של התכתבות בדואר אלקטרוני בין המהנדס אנואר בשיר למהנדס מכון התקנים, אשר ממנה עולה כי על פי בדיקה של האופניים התפוסים על ידי מהנדס מכון התקנים (מר אסף אלפסי) נמצא כי: **"כל האופניים רחוקות מעמידה בדרישות התקן, בחלקם יש ליקויים מהותיים (ייצור עצמי) וכל השאר מכלולים לא מזהים. היבואן לא מזהה והיכן שהיבואן זוהה, המכלולים אינם המכלולים שאושרו בבדיקת הדגם"**.

הדברים מדברים בעד עצמם.

יוער, כי נתתי דעתי לכך שהדברים אינן ערוכים כחוות דעת, אלא הוגשו בתכתובת ואף שלא על ידי מי שכתב אותם, אולם מצאתי לנכון לקבל את התרשומת ואף לתת משקל מסוים לראייה זו, במיוחד נוכח מהות הדיון שבפני ומאחר ובשלב זה די בראיות לכאורה, וניתן לקבל את הדברים.

לא למותר לציין כי בשלב שמיעת הראיות ובתיק העיקרי יקבע לראייה זו משקל אחר, אם כי מצאתי, כי כלל אין צורך

שם בהוכחת הדברים שנמסרו מבדיקת מכון התקנים, שכן בשלב זה על פי כתב האישום הנוכחי, אין עובדות אלו נוגעות כלל לאישומים הכלולים בכתב האישום.

מכל האמור אני מוצא כי הוכח בפני קיומו של "יסוד סביר להניח" שנעברה עבירה, ביחס עם התפוסים. יש להדגיש כי קיומו של יסוד סביר להניח כאמור, אינו מצריך בדיקת קיומן של ראיות לכאורה להוכחת כתב האישום.

בשלב זה של הדיון, אני מוצא לפיכך כי קיים יסוד סביר להניח כי בתפוסים בוצעו עבירות כמפורט בכתב האישום בשעה שבה בוצעה התפיסה. מכאן שהחלטת התפיסה נתקבלה בדיון.

אשר לחלופה השנייה, הצורך בשמירת האופניים כראייה למשפט, נוכח דברי המבקשת בדיון, וכפירתה למעשה בעובדות המתוארות, אני מוצא כי קיים צורך בהצגת האופניים עצמם כראייה במשפט. אני סבור, במיוחד לאחר שזוג אופניים אחד הובא בפני לאולם ביהמ"ש, כי לא ניתן להסתפק בתיעוד אחר של האופניים לצורך הבאת הראיות, ויש צורך בהבאת האופניים עצמם, כראייה לבחינת בית המשפט שדן בתיק העיקרי, (במיוחד מאחר ובתיק העיקרי דן מותב אחר).

בחינת "חלופת תפיסה":

ב"כ המבקש טוען כי לא נבחנה כלל על ידי המשיבה האפשרות להשיב לו את התפוסים באופן שבו "תימנע" המשך ביצוע העבירה לכאורה, למשל על ידי החזרתם כשהמנוע והמצערת מפורקים, או אחרי שיודבקו מדבקות כחוק על השלדה והסוללות.

בדיון ביום 16.02.15 הובא לביהמ"ש כאמור זוג אופניים ויכולתי להתרשם מטענות הצדדים.

הוברר כי את הפרטים החסרים אשר צריכים להיות מוטבעים בסוללה ובשלדה לא ניתן להשלים כיום, בהעדר אינפורמציה לגביהם גם אצל המבקשת. לא ניתן להדביק מדבקות חדשות עם פרטי היבואן או הנתונים הטכניים הנדרשים מחוסר ידיעתם. [בפרוטוקול עמוד 12 שורות 28-30].

זאת ועוד על פי בדיקת מכון התקנים כפי שהובא לעיל ועל פי עדותו של המהנדס אנואר באשיר, האופניים גם אם יפורקו מהם המנוע והמצערת אינם תקינים ומסוכנים.

אכן, הכלל הוא כי במקום בו ניתן להימנע מפגיעה קניינית, יש להעדיף חלופת תפיסה. ראה לעניין זה בש"פ 7715/97 חג' ואח' נ. מדינת ישראל, פד"י נב(1), 14:

"תפיסה בפועל של הרכוש הוא האמצעי הדרסטי ביותר להשגת התכלית של האפשרות לחלט בעתיד. היא שוללת מן הבעלים שהועמד לדיון ובטרם נחרץ דינו, את השימוש בכלי הרכב בעצמו

עמוד 6

או באמצעות אחרים למשך תקופה ארוכה וזאת כאמצעי בטחון...נ
הפגיעה ברכושו של אדם על ידי נטילתו ממנו, על מנת להבטיח אפשרות חילוט בעתיד, היא
פגיעה ברכושו ובקניינו ולפיכך יש לנקוט בו רק כאמצעי אחרון ובהעדר אמצעים חלופיים
להבטחת אותה תכלית. כך יש לעשות בהשראת חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו וכך יש לעשות על
פי עקרון המידתיות המקובל עלינו".ב

עם זאת, אני מוצא לאבחן בין הלכה זו לנסיבות המיוחדות של המקרה שבפניי. חלופת התפיסה תוכל להישקל כאשר אין בעצם החזקת התפוס על ידי המבקשת, משום עבירה כלשהיא. במה הדברים אמורים, במקרה שבו החפץ התפוס, הינו עצם "תמים" כשר וחוקי, אלא שאופן השימוש שנעשה בו, היה פסול. במקרים אלו, אין כל מניעה לבחון חלופת תפיסה כאשר מדובר בתפוסים "תמימים" או ניטראליים, שאין בעצם החזקתם סיכון או ביצוע עבירה, הכול, כמובן, בתנאים שייקבעו על ידי בית משפט.

ב"כ המבקשת ביקש להבחין בין הפסיקה עליה מסתמכת המשיבה בעניינה של חברת סקוטר סנטר בע"מ, שעברה 3 ערכאות ואושרה על ידי ביהמ"ש העליון, ברע"פ **2171/10 סקוטר סנטר נ' מדינת ישראל** [פורסם במאגרים], ובין עניינה של המבקשת שבפני, בכך שבפרשת סקוטר, דובר בקורקינט חשמלי לגביו חלות תקנות אחרות וכן מאחר ולטענת הסנגור בעניין "סקוטר" מצא ביהמ"ש כי קיים חשש כי עם החזרת הקורקינט לבעליו, תמשך בדרך זו או אחרת העבירה (בגינה הוגש כתב האישום) שכן הבעלים עיסוקם היה במכירה וסחר בקורקינטיים.

לדברי הסנגור, אין חשש כי המבקשת שבפני תבצע עבירות בניגוד לצווים שמכוח חוק הפיקוח או פקודת התעבורה, במיוחד לאור התיק הנוכחי המתנהל כנגדה, המבקשת מוכנה להתחייב לכך בכל דרך, ונכונה אף לחתום על כל ערובה שתידרש להבטחת התחייבותה, כפי שורה ביהמ"ש.

המבקשת טוענת כי פעלה בתום לב וכי היא מנהלת עסקה כחוק, ומתחייבת לפעול כחוק. המבקשת התחייבה שלא לסחור באופניים שיוחזרו לה באופן אסור. אציון, כי אף אני התרשמתי באופן חיובי ביותר מהמבקשת הגב' שרית פקטור ומנציגה/שותפה מר אבישי שפיגלר, אשר ניכר בהם כי הינם אנשים שומרי חוק, וברור לי כי נקלעו לפרשה בשוגג, וכי יכבדו את התחייבותם.

לעניין זה מצאתי כי בגלגול השני של פרשת סקוטר מוטור הנ"ל, בבע"ח **31120-01-10 עווד בר ואח' נ' מ"**, [פורסם במאגרים] (21.02.10), בערעור שהוגש על החלטת כב' השופט ציון קפאח, בה"ת **4091-01-10** [באותו תיק], בהם נדון כאמור עניין דומה, קבעה כב' השופטת חיותה כוחן:

"צדק בית משפט קמא, כאשר קבע כי יש לאבחן בין הלכה זו לנסיבות המיוחדות, נשוא ערר זה.
הכלים התפוסים בידי המשיבה הינם כלים ממונעים, אשר השימוש בהם מסוכן ואסור על פי חוק
ומכאן שהשבתם לידי העוררים תסכן את ציבור משתמשי הדרך ותסכל את תכלית התפיסה,
הרחקת הכלים מרחובה של עיר."
"כאמור, הכלים התפוסים , השימוש בהם אסור ויש להרחיקם מן השוק למען שמירה על
שלומם ובטחונם של הציבור."

באשר להמשך החזקת התפוסים, לאחר הגשת כתב האישום, זה מכבר קבעה הפסיקה, כי לא די בכך שתפוסת התפוס נעשתה כדין ובסמכות, אלא יש לבחון האם הפגיעה נעשתה לתכלית ראויה והאם המשך החזקת התפוס אינו פוגע בבעל הזכות בתפוס במידה העולה על הנדרש (בש"פ 6686/99 אליהו עובדיה נ' מ"י, פ"ד נד(2)464, ובש"פ 342/06 לרגו עבודות עפר בע"מ נ' מ"י [פורסם במאגרים]).

הסמכות הקבועה בסעיף 30 לחוק הפיקוח מקבילה, למעשה, לסעיף 32 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט-1969 ופרשנות הסעיפים נעשית לאורם ובהשראתם של חוקי היסוד, כמקובל, תוך בחינת האיזון הראוי בין תכלית התפיסה, מחד, ובין מימוש זכותו הקניינית של הפרט, מאידך.

בפרשת עובדיה [בש"פ 6686/99 הנ"ל] נקבע בפרוש כי כחריג לכלל המגביל את משך הזמן שבו ניתן להחזיק ברכושו של אדם במסגרת תפיסת ברכוש כראייה למשפט, הוא היותו של התפוס: **"רכוש אסור בהחזקה או בר חילוט, אז ניתן להצדיק את המשך החזקתו"** [שם, בעמ' 472].

יש לזכור בענייננו כי עצם החזקת האופניים התפוסים ומכירתם ללקוחות, ולא רק השימוש בהם לצרכי תחבורה, היא אסורה על פי חוק. הכלל הוא, כי כל כלי תחבורה אשר נבדק ונמצאו בו ליקויים ע"י הרשויות המוסמכות לבדיקת הכלים על פי חוק, הרי שהשימוש בו, על כל היבטיו, אסור בתכלית. ההיגיון העומד ביסוד קביעה זו הינו שמירה על חיי אדם.

נוכח האמור אני בדעה כי תכלית התפיסה, שהיא מניעת השימוש בתפוס, שהוא כלי רכב לא חוקי ומסוכן - ראוי, וכי המשך החזקת התפוס אינה פוגעת במבקש במידה העולה על הנדרש בנסיבות.

סיכום והחלטה:

נוכח האמור אני קובע כי בהתאם לסעיף 30 לחוק הפיקוח, תפיסת האופניים במקרה זה הייתה כדין זאת לאחר שמצאתי כי מתקיים "יסוד סביר להניח" שנעברו בתפוסים עבירות כמפורט בעובדות כתב האישום שהוגש.

אני סבור כי האופניים התפוסים עשויים לשמש כראייה במשפט. זאת ועוד, נוכח טענות המבקשת הטוענת כי האופניים תקינים, ולאחר שבחנתי בעצמי בבית המשפט את אחד מזוגות האופניים התפוסים, אני מוצא כי אין די בצילום האופניים כדי להבטיח את הצגתם כראייה בצורה טובה אף במשפט עצמו. במיוחד נכונים הדברים, באשר התיק העיקרי נשמע בפני מותב אחר.

סיכומי של דבר התקיימו במקרה זה 2 התנאים (החלופיים) לפי סעיף 30 לחוק הפיקוח, כיוון שהתפיסה נעשתה נוכח יסוד סביר להניח שנעברה עבירה בקשר עם התפוסים, וכן מאחר והתפוסים עצמם עשויים לשמש כראייה במשפט על עבירה זו.

יש לזכור כי בשלב זה, די בקיומה של תשתית ראייתית לכאורית בלבד, ואין צורך לקבוע מסמרות לגבי ביצוע העבירות

המיוחסות למבקשת שכן כל תפיסה הינה מותנית, בתוצאות ההליך.

לא למותר לצטט גם את הוראת סעיף 46(ב) לחוק הפיקוח, המקנה עדיפות להוראות חוק הפיקוח במקרה של סתירה עם הוראות חוק אחר, (פרט לרשימה מצומצמת של חוקי בטחון).

בבסיסה של החלטתי שקלתי בנוסף גם כי על פי דברי נציג המבקשת בעצמו, במספר הזדמנויות, אמר זה בהגינותו כי כיום, לאחר שהאופניים עמדו כחצי שנה ולאור סיבות נוספות הקשורות במתרחש בתוך ענף יבוא האופניים החשמליים, שווים בפועל של האופניים התפוסים ירד באופן משמעותי. בעוד שהאופניים נרכשו (לפני כשנה וחצי) במחיר כולל של 15,000 ₪ בקירוב, להערכתו האופניים כולם יחד שווים היום בין 2,500 ₪ עד 3,000 ₪, בלבד.

נוכח שווי התפוסים כיום, ולמרות הפגיעה הקניינית במבקשת, אני מוצא כי אין מדובר בפגיעה כלכלית קשה או מוגזמת בכיסה של המבקשת. אני סבור כי בנסיבות, לאור מכלול השיקולים כאמור, יש להעדיף במקרה זה את האינטרס הציבורי הגובר על הפגיעה במבקשת שהיא מידתית.

לפיכך אני מורה כי בשלב זה האופניים התפוסים יישארו בחזקת המשיבה המחויבת בדין בשמירתם. בהתאם לתוצאות ההליך, יורה בית המשפט שדן בתיק העיקרי בסיומו, מה יעשה בתפוסים.

נוכח האמור הבקשה להחזרת התפוסים נדחית.

מזכירות תשלח עותק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ט"ו אדר תשע"ה, 06 מרץ 2015, בהעדר הצדדים.